

Diada radioactiva

Era previsible. La presència del PP, i concretament d'Aleix Vidal-Quadras, a l'acte unitari de l'Onze de Setembre a Sant Boi ha aixecat polèmica. És normal. Es fa difícil imaginar, mentre onegen les senyeres a la plaça de Catalunya de Sant Boi, una veu rogallosa afirmant que "l'existència en el si de la nació espanyola de partits d'àmbit territorial que fan del nacionalisme identitari el seu principal o únic instrument de mobilització constitueix un dels problemes més greus i insidiosos amb què s'ha d'enfrontar la nostra democràcia". Refregant-se les mans, conscient de l'animadversió que desperta, amb els ulls petits però plens de satisfacció, pot acusar alguns dels seus companys d'auditori de posar "barreres immaterials a la lliure circulació de persones dins l'estat" mitjançant polítiques d'"unilingüïtzació" que només serveixen per "enfosquir l'horitzó amb ombres totalitàries". Justament allà, on ara fa dues dècades va poder celebrar-se la primera Diada després de quaranta anys de totalitarisme; ell, amb la seva habitual dialèctica radioactiva, donarà a molts dels presents una lliçó de la seva particular *tolerància*. Si algú el xiula, encara somriurà més, felicitant-se perquè haurà demostrat, tal

com ja havia diagnosticat, que el "tumor" és maligne. I ell, físic nuclear, ha estat l'escollit entre tots els mortals per extirpar-lo, per desintegrar-lo sense pietat.

N'hi ha però, que no pensen seguir aquest joc. Jordi Carbonell, un dels tres oradors de l'acte de 1976, ha anunciat públicament la seva negativa a estar present a Sant Boi el dia 11. Altres persones significatives, com el qui va ser un dels principals organitzadors de l'acte, Miquel Sellarès, també s'està qüestionant la seva presència. I un dels partits parlamentaris convidats, ERC —on ara milita Jordi Carbonell— tampoc no hi serà present. L'acte ja no podrà gaudir de l'apreciada etiqueta d'unitari, com va ser el de 1976. Això ha molestat més d'un, i la formació independentista ja ha començat a rebre crítiques. Però si Vidal-Quadras, en nom de la llibertat d'expressió, té el dret a dir tot el que li plagui a pocs

metres de la tomba de Rafael de Casanovas, ERC també deu tenir dret a no voler escoltar les seves prèdiques apocalíptiques. Per aquesta actitud alguns acusen ERC de voler demonitzar el PP.

Però no és ERC qui demonitza el PP, sinó el mateix Vidal-Quadras. Només cal veure els esforços que fa el seu partit des de Madrid per treure-se'l de sobre. Ara els molesta. No per motius de consciència, sinó perquè conjunturalment els hi és incòmode. De fet, aquest estiu Vidal-Quadras no ha dit res diferent que no hagués dit

abans, entre 1991 i el 2 de març de 1996. I ho deia en plena sintonia, amb l'aplaudiment i el suport de la direcció *nacional* del seu partit, la mateixa direcció que, recordem-ho, tolera la decapitació de Cristòfol Soler o avala la política d'Eduardo Zaplana. L'error de Vidal-Quadras ha estat només de forma: després del pacte no s'ha pogut estar de fer hivernar el seu anticatalanisme. Com han fet els seus *jefes*, els que el van posar.

Però ara l'invent s'ha desprogramat. Ningú no controla la fuga radioactiva. Vidal-Quadras ha desafiat Aznar i continua la seva croada particular. Com que sap que denunciar el seu veritable botxí no li seria gaire rendible, acusa CiU de demanar el seu cap, de fer-lo agenollar, i vesteix així el seu martirologi de tota

la dimensió tràgica que requereix per exaltar les seves files. El del dia Onze de Setembre pot convertir-se en un capítol més d'aquest serial.

Quan digui que "Catalunya és una societat sentimentalment manipulada, controlada, fins i tot coaccionada" i que "CiU i Jordi Pujol basen el seu poder en el cultiu, sense escrúpols, dels sentiments o els instints, quan no es basen en la subvenció, el crèdit, l'aval, o en la pura i dura llista negra", algú haurà d'empassar saliva. Potser no ho diu, no perquè no ho pensi, sinó perquè aquell dia no li convé. O potser no hi arriba, perquè ja l'han destituït des de Madrid. En tot cas, el que ningú no pot fer és obligar cap ciutadà d'aquest país a anar a escoltar-lo. Potser per molts és més útil rellegir-se el discurs que hi va fer Jordi Carbonell, que vint anys després continua tenint una vigència aclaparadora. ■

PERE MARTI

"Si Vidal-Quadras, en nom de la llibertat d'expressió, té el dret a dir tot el que li plagui a pocs metres de la tomba de Rafael de Casanovas, ERC també deu tenir dret a no voler escoltar-lo."